

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου
τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Εὐχή
παρακλητική καὶ διδακτική
Ὑαλλομένη ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου μηνός
ἢ ἐν ἐκάστῃ πρωΐα
πρὸς τὴν καλὴν ἐξαγορὰν
τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς ἡμῶν
καὶ πρὸς τελείωσιν τῆς ἀρετῆς
καὶ θέωσιν

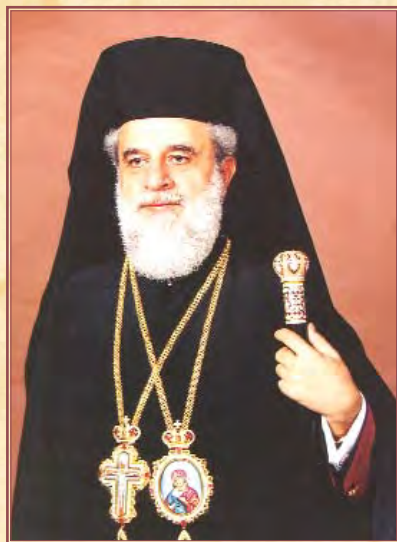

Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύκκου καὶ Τηλλυρίας
Ἀθῆναι 2009

Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου
τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

Εὐχή
παρακλητικὴ καὶ διδακτικὴ
Υαλλομένῃ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου μινός
ἢ ἐν ἐκάστη πρωΐα
πρὸς τὴν καλὴν ἐξαγορὰν
τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς ἡμῶν
καὶ πρὸς τελείωσιν τῆς ἀρετῆς
καὶ θέωσιν

Εἰς τὸν πολυσέβαστόν μοι
Ἅγιον Κύκκου καὶ Τηλλυρίας
κ.κ. Νικηφόρον,
τὸν ἀόκνως ἐργαζόμενον
καὶ ἀξιοποιοῦντα θεαρέστως
τὸν χρόνον τῆς ἐπὶ γῆς αὐτοῦ
βιοτῆς,
εὐλαβῶς ἀφιεροῦται
ὑπὸ τοῦ ὑπογράφοντος
Χαραλάμπους Μ. Μπούσια.

Εὐχή

παρακλητικὴ καὶ διδακτικὴ

Υαλλομένη ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου μηνός
ἢ ἐν ἐκάστῃ πρωΐᾳ
πρὸς τὴν καλὴν ἐξαγορὰν
τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς ἡμῶν
καὶ πρὸς τελείωσιν τῆς ἀρετῆς
καὶ θέωσιν

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως τὸ Δεῦτε
προσκυνήσωμεν καὶ ὁ λγ΄ Ψαλμός.

Εὐλογήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ, διαπαν-
τός ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν τῷ στόματί μου. Ἐν τῷ
Κυρίῳ ἐπαινεθήσεται ἡ ψυχὴ μου· ἀκουσάτωσαν
πραεῖς καὶ εὐφρανθήτωσαν. Μεγαλύνετε τὸν
Κύριον σὺν ἔμοι καὶ ὑψώσωμεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ
ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἐξεζήτησα τὸν Κύριον καὶ ἐπήκου-
σέ μου καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεών μου ἐρρύσατό
με. Προσέλθετε πρὸς αὐτὸν καὶ φωτίσθητε καὶ
τὰ πρόσωπα ὑμῶν οὐ μὴ καταισχυνηθῇ. Οὗτος ὁ
πτωχὸς ἐκέκραξε καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων
αὐτοῦ ἔσωσεν αὐτόν. Παρεμβαλεῖ Ἄγγελος Κυ-

ρίου κύκλω τῶν φοβουμένων αὐτὸν καὶ ῥύσεται αὐτούς. Γεύσασθε καὶ ἴδετε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος· μακάριος ἀνὴρ, ὃς ἐλπίζει ἐπ' αὐτόν. Φοβήθητε τὸν Κύριον, πάντες οἱ Ἅγιοι αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις αὐτόν. Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ. Δεῦτε, τέκνα, ἀκούσατέ μου· φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Τίς ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ θέλων ζωὴν, ἀγαπῶν ἡμέρας ἰδεῖν ἀγαθάς; Παῦσον τὴν γλῶσσάν σου ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλη σου τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον. Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσον ἀγαθόν, ζήτησον εἰρήνην καὶ δίωξον αὐτήν. Ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν. Πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιῶντας κακὰ τοῦ ἐξολοθρεῦσαι ἐκ γῆς τὸ μνημόσυνον αὐτῶν. Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν καὶ ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν ἐρρύσατο αὐτούς. Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τὴν καρδίαν καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει. Πολλὰ αἰ θλίψεις τῶν δικαίων καὶ ἐκ πασῶν αὐτῶν ῥύσεται αὐτούς ὁ Κύριος· φυλάσσει Κύριος πάντα τὰ ὀστέα αὐτῶν, ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ συντριβήσεται. Θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρὸς καὶ οἱ μισοῦντες τὸν δίκαιον πλημμελήσουσι. Λυτρώσεται ὁ Κύριος ψυχὰς δούλων αὐτοῦ καὶ οὐ μὴ πλημμελήσουσι πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπ' αὐτόν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ Θεὸς Κύριος (τρὶς) καὶ τὰ
ἐξῆς Προσόμοια·

ᾠχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

ᾠφελοῦ ἢ ὠφέλει ἢ φεῦγε τάχιστα
ἀναστροφάς σου προσέχων,
διδάσκων λόγοις σοφοῖς
καὶ σοῦ βίου παραδείγματι τοὺς ἔγγιστα
καὶ χρόνον πάντα σῆς ζωῆς
ἐξαγόραζε καλῶς
εὐχόμενος καὶ δακρῶν
δι' ἐπταισμένων σου πλήθος,
δοῦλε ἀχρεῖε καὶ ταλαίπωρε.

ᾠφελοῦ ἢ ὠφέλει ἢ φεῦγε τάχιστα
ἐξαγοράζων τὸν χρόνον
σῆς ἐπὶ γῆς βιοτῆς
τῆς ψυχῆς ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ἴσθι τίμιος,
πᾶσιν εὐχάριστος, πραῦς,
ἀυστηρὸς εἰς σεαυτὸν,
φιλάρετος, ἐλεήμων,
ἐπιεικῆς τοῖς πλησίον,
διδακτικὸς καὶ εὐσυμπάθητος.

ᾠφελοῦ ἢ ὠφέλει ἢ φεῦγε τάχιστα,
σταυρὸν ἐπαίρουσα βίου
παρόντος καὶ Γολγοθᾶν
ἀγογγύστως ἀναβαίνουσα κατώδυνον,
ἴν' ἀναστάσεως λαμπρᾶς
ἐπιτύχῃς καὶ σὺν σοὶ

τοὺς πέριξ σου ἀναστήσης,
ψυχὴ μου, οἴμοι, ἀθλία,
ἀνελεῆμον καὶ πολύστηνε.

Προκείμενον. ᾠχος α΄.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς.
Στίχος. Ἀγαλλιᾶσθε, δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ.

Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. ε' 8-19)

(Ζήτει τῇ εικοστῇ ἕκτη Κυριακῇ.)

Ἄδελφοί, ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε· ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθwsύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀληθείᾳ· δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν· τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦνται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει· Ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπιφάσει σοὶ ὁ Χριστός. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἄσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον· κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. κστ' 36 - 41).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς χωρίον λεγόμενον Γεθσημανῆ καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς· Καθίσατε αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀπελθῶν προσεύξωμαι ἐκεῖ. Καὶ παραλαβὼν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχὴ μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ. Καὶ προσελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ προσευχόμενος καὶ λέγων· Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ. Καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς καὶ εὐρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ! Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

Δόξα.

Πάντα τῆς ζωῆς μου
ἀγίαζε τὸν χρόνον,
ἄχρονε Θεέ μου,
Πάτερ, Λόγε καὶ Πνεῦμα.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου
πρεσβείαις, Ἐλεῆμον,
ἀγίαζε τὸν χρόνον
ἐπιγείου μου βίου.

Κοντάκιον. ᾠχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν χρόνον πάντα τῆς ζωῆς σου ἐξαγόραζε
καλῶς, ψυχὴ μου, εὐχομένη, θεραπεύουσα
τὰς ἀνάγκας τοῦ πλησίον, ὠφελουμένη
ὑπ' αὐτῶν ἢ ὠφελοῦσα παραδείγματι
σῶ αὐτόν, ὅτι οὐκ οἶδας χρόνον, τάλαινα,
ἐν ᾧ ἔρχεται ὁ Χριστὸς ἐκζητῆσαί σε.

Εἶτα ἡ Εὐχή

Ἦ αχρονε, ἀκατάληπτε, ἀνεξίκακε Κύριε, ὁ καιροῦς
καὶ χρόνου τῆ ἰδία ἐξουσίᾳ θέμενος, ὁ πάντα
ἡμᾶς καλῶς ἐξαγοράζειν τὸν χρόνον τῆς ζωῆς διδά-
σκων καὶ γρηγορεῖν καὶ προσεύχεσθαι, ἵνα φύγωμεν
τὸν πειρασμόν, ὁ τὸν κύκλον τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς
ἡμῶν εὐλογῶν οὐρανόθεν καὶ ἀγιάζων, ὁ πάντα
καλῶν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς συνεχοῦς ἐγρηγόρσεως,
ὁ νοθετῶν ἡμᾶς προσέχειν τὰς ἀναστροφὰς καὶ ὠφε-
λεῖν ἢ ὠφελεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, φιλόανθρωπε Λόγε Θεοῦ
τοῦ Ὑψίστου, δὸς ἡμῖν τὸν χρόνον τοῦ ἀρξαμένου
μηνὸς (τῆς ἡμέρας ταύτης) γενέσθαι χρόνον μετανοίας
πρὸς ψυχῶν σωτηρίαν· βοήθησον ἡμῖν τὸν χρόνον τοῦ
ἀνατέλλοντος μηνὸς (τῆς ἡμέρας ταύτης) καὶ πάντα
χρόνον τοῦ προσκαίρου βίου καλῶς διανῦσαι θέτων
ἔλαιον εἰς τὸν λύχνον τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν ζήλου τοῦ
συντηρεῖν ἀνημμένην τὴν φλόγα τῆς τῶν Οὐρανῶν Βα-
σιλείας ἐπιθυμίας καὶ ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον τοῦ φεύ-
γειν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τηρεῖν τὰς σωτηριώδεις ἐντολάς
Σου, πρεσβείαις τῆς ὑπερευλογημένης Μητρός σου, ἀει-
παρθένου Μαρίας, καὶ ἱκεσίαις τοῦ οἰκονόμου τοῦ χρό-
νου, Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Δομοβοΐτου, τοῦ

λόγοις καὶ ἐμπράκτῳ παραδείγματι διδάξαντος ἡμᾶς
τὴν ὀρθὴν τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐκδαπάνησιν, καὶ
πάντων Σου τῶν Ἁγίων, ὅτι εὐλογημένος καὶ δεδοξα-
σμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

**Ἐπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄.
Τὸν συνάναρχον Λόγον.**

Ἐν δραξί ὁ συνέχων τὰ πάντα, Κύριε,
καὶ φιλευσπλάγχθως τὸ γένος
τὸ χοϊκὸν συντηρῶν,
δὸς ἀνῦσαί με τὸν μῆνα τὸν ἀρχόμενον
(δὸς ἀνῦσαί με ἡμέραν, ἦν μοι ἔδωκας)
σήμερον ἐν ὑπακοῇ,
ἐγκρατεία, προσευχῇ,
ἀγάπῃ καὶ μετανοία,
ὡς ἂν ὑμῶ Σε ἀπαύστως,
Δωρεοδότα ὑπεράγαθε.

**Εἶτα τὸ κατανυκτικὸν τροπάριον τρίς.
Ἦχος πλ. δ΄. Τῆς μετανοίας ἀνοιξον.**

Ἐξαγοράζειν βίου μου καλῶς τὸν χρόνον,
Σῶτερ,
ἐπωφελεῖσθαι πάντοτε ἐκ συναναστροφῶν μου
καὶ ὠφελεῖν πλησίον μου ταῖς πράξεσι καὶ λόγοις
ἀξίου με συνεῖναί Σοι αἰεὶ ἐπιποθοῦντα.

Ἐπόλυσις.

Δόξα Σοι, Ἄχρονε Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἡ ἐλπίς
ἡμῶν, Κύριε, δόξα Σοι. Πρεσβείαις τῆς Ἐλεούσης,
Παναρχάντου καὶ παναμώμου Σου Μητρός, τοῦ Ἁγίου,

ἐνδόξου Προφήτου, Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν Ἁγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων, ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων, τῶν Ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τοῦ ἐν Ὁσίοις οἰκονόμου τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς, πατὸς ἡμῶν Ἰωάννου, τοῦ Δομοβοΐτου, τῶν Ἁγίων, ἐνδόξων Προπατόρων, Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης, καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων Θεός.

Μεγαλυνάριον.

Απαντας ὠφέλει ἢ ὠφελοῦ
ἐξ ἀναστροφῶν σου
καὶ ὡς πνεύματος ἀγαθῶν
ἄσυλον ταμεῖον
εἰρήνευε, ψυχὴ μου,
καὶ ἄρτω ἀφθαρσίας
τρέφε τοὺς ἔγγιστα.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον
καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ
Κ Α Ι Δ Ο Ξ Α
Τ Ψ Μ Ο Ν Ψ Α Λ Η Θ Ι Ν Ψ
Θ Ε Ψ Η Μ Ω Ν

Ἄξιοποιοῦμε σωστὰ τὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας;

Ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας κυλώντας σὰν ποτάμι ὀρμητικὸ στὸ πέρασμά του παρασύρει τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες μας. Μέσα στὴν ἀδιάκοπη ροή του βλέπουμε τὸν ἥλιο νὰ ἀνατέλλει, νὰ μεσουρανεῖ καὶ πάλι νὰ δύει, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ τὸν συγκρατήσουμε, νὰ τὸν σταματήσουμε, γιὰ νὰ ἀπολαύσουμε τὶς εὐχάριστες στιγμές, τὶς μοναδικὲς καὶ ἀνεπανάληπτες στιγμὲς τοῦ σήμερα, ποὺ ἤδη ἔγιναν παρελθόν.

Ὅλοι μας ἀποροῦμε βλέποντας τὸ χρόνο νὰ μᾶς στιγματίζει καὶ προβληματιζόμαστε γιὰ τὴν ταχύτητά του. Τὸ παρελθὸν συνεχῶς μεγαλώνει, τὸ παρὸν μένει ἄπιαστο, τὸ μέλλον γίνεται παρὸν καὶ παρελθὸν σὲ κλάσματα δευτερολέπτου. Καί, καθὼς ὁ χρόνος τρέχει, τρέχουμε κι ἐμεῖς, ἄραγε γιὰ νὰ κατακτήσουμε τὴ ζωὴ ἢ νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτήν; Καὶ ποιά ζωὴ ζητοῦμε νὰ

κατακτήσουμε; Τὴν πρόσκαιρη, αὐτὴ ποὺ κυλᾶ σὰν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἢ τὴν ἄρρευστη, τὴν αἰώνια, αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία μᾶς ἔπλασε ὁ Δημιουργός μας; Ἀσφαλῶς τὸ ἐρώτημα εἶναι περιττό, ἀφοῦ μία εἶναι ἡ ζωὴ ἢ ζωὴ κοντὰ στὸ Χριστό, Αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ ὄντως Ζωὴ (Ἰω. ια' 25). Καὶ ἂν τὸ χρόνο τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας τὸν ἐκμεταλλευθοῦμε γιὰ ἀπόκτηση τῆς κατὰ Θεὸν ἀρετῆς καὶ σοφίας, τότε ἡ χαρὰ μας θὰ εἶναι ἀνυπέβλητη, γιὰτὶ θὰ ἔχουμε ἐπιτύχει τὸ ἐφέτό, τὴν ἔνωσή μας μὲ τὸν ἄχρονο Θεάνθρωπο Ἰησοῦ. Ὅμως, τὸ κύλισμα τοῦ χρόνου προκαλεῖ θλίψη βαθύτατη. Θλίψη γιὰ δύο λόγους: Πρῶτα, γιὰτὶ δὲν ἐκμεταλλεύομαστε σωστὰ τὸ χρόνο ποὺ μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς νὰ ζήσουμε καὶ δεύτερο, γιὰτὶ οἱ καλὲς στιγμὲς του δὲν ἐπαναλαμβάνονται. Ἐνα μᾶς μένει νὰ πράξουμε. Νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας ἐπαναλαμβάνοντας τὸ αἶτημα πρὸς τὸν Κύριο: *«Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι»*.

Μὲ αὐτὴ τὴν αἶτηση πρῶτα ἀπ' ὅλα ζητοῦμε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ μᾶς ἐξασφαλίσει τὴν εἰρήνην, ἰδίως τὴν ἐσωτερικὴν, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὰ χαμαίζηλα πάθη καὶ τὶς καθημερινὲς ἁμαρτίες. Μὴ λησμονοῦμε ὅτι ἡ εἰρήνη εἶναι καρπὸς τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἶναι πολῦτιμο δῶρο τοῦ Θεοῦ στὸν ἀγωνιζόμενο καὶ ἀπὸ παντοῦ πολεμούμενο ἄνθρωπο. Μᾶς τὸ τονίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τοὺς Γαλάτες:

«Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλατ. ε' 22). Ἡ μετάνοια ἐξ ἄλλου ἀποτελεῖ τὸ μόνο μέσο γιὰ τὴν προσέγγιση τοῦ Θεοῦ, γιὰ μιὰ δημιουργικὴ πορεία πρὸς τὸ μέλλον μὲ σαφὴ ἀξιοποίηση τῶν ἀρνητικῶν ἐμπειριῶν τοῦ παρελθόντος.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ ἀξιοποίηση τοῦ χρόνου παραμονῆς μας ἐπάνω στὴ γῆ εἶναι ἡ ἀφetterία τοῦ τελικοῦ στόχου τῆς ζωῆς μας, πού εἶναι τὰ χριστιανικὰ τέλη καὶ ἡ καλὴ ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Κυρίου. Ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι περιορισμένος καὶ τελειώνει σύντομα. Ἀποτελεῖ, λοιπόν, θανάσιμο ἁμάρτημα ἢ μὴ σωστὴ ἀξιοποίησή του ἁμάρτημα, πού ὄχι μόνο δεικνύει ἀχαριστία μπροστὰ στὸ μεγάλο αὐτὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν καθένα μας, ἀλλὰ καὶ πονηρία καὶ ὀκνηρία μαζί. Ἄν δὲν τὸν ἀξιοποιοῦμε σωστά, γιὰ νὰ παρουσιάσουμε θετικὸ πνευματικὸ ἔργο, ἁμαρτάνουμε, ιδίως ὅταν τὸν σπαταλοῦμε ράθυμα, σὲ φληναφήματα, μωρολογίες, ἀργολογίες, ψυχοφθόρες διασκεδάσεις, πού θηριεύουν τὴ σάρκα καὶ ὑποβαθμίζουν τὸ πνεῦμα, τρυφηλὴ ζωὴ, παχυλὰ γεύματα, ἀποχαυνωτικὸ ὕπνο, ἄσεμνα ἀναγνώσματα, πονηρὰ θεάματα καὶ πολλὰς ἄλλες χρονοβόρες καὶ, φυσικά, ψυχοκτόνες ἀναλώσεις.

Ἔχουμε, λοιπόν, χρέος νὰ ἐξαγοράζουμε τὸν καιρὸ σύμφωνα μὲ τὴν προτροπὴ πάλι τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν: «Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περι-

πατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν» (Ἐφεσ. ε' 15). Νὰ ἀξιοποιοῦμε τὸ χρόνο μας μὲ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, μὲ δικαιοσύνη, μὲ σωφροσύνη, μὲ ἀδιάλειπτη προσευχὴ πρὸς τὸν ἄχρονο Δημιουργὸ καὶ Κυρίαρχο τῶν καρδιῶν μας. Μὴ λησμονοῦμε ὅτι τὸ τέλος ἐγγὺς καὶ κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει. Ἔρχεται, ὅπως ὁ κλέπτης τῆ νύχτα, καὶ κλέβει τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. «Ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ οὕτως ἔρχεται» μᾶς προειδοποιεῖ ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος στὴν ἐπιστολὴ πρὸς Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. ε' 1-8). Ὁφείλουμε, λοιπόν, νὰ ζοῦμε ὡς υἱοὶ τοῦ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας καὶ ὄχι ὡς υἱοὶ τῆς νύχτας καὶ τοῦ σκότους. Ἄς τὸν ἀκούσουμε τί μᾶς παροτρύνει νὰ πράττουμε: «Μὴ καθεύδομεν ὡς οἱ λοιποί, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν· οἱ γὰρ καθεύδοντες νυκτὸς καθεύδουσι καὶ μεθυσκόμενοι νυκτὸς μεθύουσιν. Ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες νήφωμεν, ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως καὶ ἀγάπης καὶ περικεφαλαίαν ἐλπίδα σωτηρίας».

Τὸ τρίπτυχο τοῦ χρόνου μας ἄς εἶναι πάντοτε ἔμβλημα μας στὴν ἐπίγεια πορεία μας: «Πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε» (Α' Θεσ. ε' 16-18). Δηλαδή, πάντοτε νὰ παρουσιαζόμαστε χαρούμενοι μὲ ἐσωτερικὴ χαρὰ ἀνείπωτη ἀπὸ τὴ ζωντανὴ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ μας. Συνεχῶς νὰ προσευχόμαστε, γιὰ νὰ μᾶς ἐπισκιάζει ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας καὶ νὰ καθοδηγεῖ τὰ βήματά

μας πρὸς ἔργα σωτηριώδη, καὶ γιὰ κάθε δωρεὰ τοῦ δωρεοδότη Χριστοῦ μας, πὸ μᾶς ξημερώνει ζωντανούς, μᾶς δίνει τὸν ἄρτο τὸν ἐπιούσιο, μᾶς χαρίζει ὑγεία καὶ δύναμη καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀπολαμβάνουμε τὰ ἀγαθὰ τῆς δημιουργίας Του, νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε ἀκατάπαυστα.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε καὶ τὴν ἄλλη προτροπὴ τοῦ θεηγόρου Παύλου: «Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν». (Ἐφεσ. δ' 26). Δηλαδή, νὰ μὴ νυκτῶνει καὶ μᾶς βρίσκει ἡ ἐσπέρα θυμωμένους μὲ κάποιους ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας. Δὲν πρέπει νὰ κρατοῦμε τὴν ὀργὴ καὶ τὸ θυμὸ μας γιὰ χρόνο πολὺ. Ἡ Ἁγία Συγκλητικὴ μᾶς διδάσκει γι' αὐτό: «*Τί μισεῖς τὸν λυπήσαντά σε ἄνθρωπον; Οὐκ αὐτός ἐστιν ὁ ἀδικήσας, ἀλλ' ὁ διάβολος. Μίσησον τὴν νόσον καὶ μὴ τὸν νοσοῦντα*». Δηλαδή, μᾶς προτρέπει νὰ μὴ μισοῦμε τοὺς συνανθρώπους μας, ὅσο καὶ ἂν μᾶς ἀδικοῦν, γιὰτὶ πίσω ἀπὸ αὐτοὺς κρύβεται ὁ μισόκαλος διάβολος. Ἀντίθετα, νὰ μισοῦμε τὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ νὰ ἀγαποῦμε τοὺς ἁμαρτωλούς.

Ὁφείλουμε νὰ ἐπισημάνουμε ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐργαζόμαστε στὴ ζωὴ αὐτῆ, ὅπως ὑποδεικνύουν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σὰν νὰ μὴν πρόκειται νὰ πεθάνουμε ποτέ, ἀλλὰ καὶ νὰ προετοιμαζόμαστε γιὰ τὸ θάνατο, σὰν νὰ πρόκειται νὰ πεθάνουμε αὐτῆ τῆ στιγμῆ. Ἔτσι, θὰ εὐαρεστήσουμε τὸν ἄχρονο Θεὸ μας καὶ θὰ κληρονομήσουμε τὴν οὐράνια Βασιλεία,

«τὴν ἡτοιμασμένην ἀπὸ καταβολῆς κόσμου»
(Ματθ. κε' 34).

Ὁ Ὅσιος Γέροντας Ἰωάννης, ὁ Δομβοΐτης, ὁ φιλόσοφος καὶ θεολόγος τῆς οἰκονομίας τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς, δίδασκε ὄχι μόνο μὲ λόγια, ἀλλὰ πρακτικά, χωρὶς νὰ ἀφήνει οὔτε δευτερόλεπτο τῆς ζωῆς νὰ κυλᾶ, χωρὶς νὰ βρίσκεται μέσα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ ὠφελεῖ ἢ νὰ ὠφελεῖται ἀπὸ τὶς συναναστροφές του ἢ ἀπὸ τὴν ἄσκηση τῆς σιωπῆς, ἡ ὁποία τὸν διατηροῦσε σὲ διαρκὴ ἐνότητα μὲ τὸν πανοκτίρμονα καὶ ψυχωσώστη Κύριό μας. Τὸ σύνθημα τῶν ἀρχαίων προγόνων μας «χρόνου Φείδου» τὸν συνείχε τόσο, ὥστε ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδιᾶς του δίδασκε νὰ ἀποφεύγουμε τὶς σχοινοτενεῖς ὁμιλίες καὶ νὰ προτιμοῦμε τὴν ἐσωκάρδια εὐχὴ ἀπὸ τὶς μωρὲς καὶ ἀνωφελεῖς συζητήσεις.

Τὴ βεβαιότητά του ἐξ ἄλλου ὅτι ζοῦμε μονάχα μιὰ φορὰ καὶ ὅτι τὰ ἔργα μας γράφονται στὶς δέλτους τοῦ οὐρανοῦ περιγράφει πολὺ παραστατικὰ ὁ Ὅσιος Γέρων Ἰωάννης, ὁ Δομβοΐτης, στὸ ποίημά του «Ἄπαξ μόνον» ὡς ἐξῆς:

Θὰ διέλθω ἄπαξ μόνον,
φεῦ, τοῦ βίου τὴν ὁδὸν
κι ἅς προσέχω πάντα χρόνον
πᾶν μου βῆμα τῶν ποδῶν.

Κι ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην
εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ ἴθω πάλιν.
Κι ἔχω ἤδη προχωρήσει

-τρέχω ὅσον κι ὁ καιρός-
καὶ ποιός ξέρει ἂν θ' ἀργήσει
τέρμα νὰ φανεῖ ἐμπρός;

Κι ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην
εἰς τὴν γῆν δὲν θὰ ἴθω πάλιν.

Πᾶν τις ὅ,τι ἐδῶ πράττει
θεῖον ἢ οὐτιδανόν,
ἀνεξίτηλος χαράττει
σμίλη εἰς τὸν οὐρανόν·

Στοῦ Θεοῦ τὰ ὑπερῶα
τῶν ψυχῶν εἶν' τὰ μητῶα.

Σὲ ἄλλο ποίημά του μὲ τίτλο: «Μὴ θορυβεῖτε, μὴ περιφέρεσθε» καταγράφει τὶς διαπιστώσεις του καὶ τὰ συμπεράσματά του ἀπὸ τὴν κακὴ ἐκμετάλλευση τοῦ χρόνου, πὺ ἐγκεῖται στὶς πολλές, ἀλλὰ ἀνωφελεῖς γνωριμίες, στὶς ἄσκοπες ὁμιλίες, στὰ γέλια, τοὺς ἀστεϊσμοὺς καὶ τὶς ἀργολογίες· ὅλα, δηλαδή, αὐτά, πὺ ἀποπροσανατολίζουν τὴν πυξίδα προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, σκοτίζουν τὴ διάνοιά του καὶ προκαλοῦν ταραχὴ στὴν καρδιά του:

Αἱ γνωριμίαι αἱ πολλαὶ κι ἄσκοποι ὁμιλῖαι,
οἱ γέλωτες, ἀστεῖσμοι καὶ αἱ ἀργολογίαι,
αὐτὰ σκοτίζουσι τὸν νοῦν, ταρασσούν τὴν καρδίαν
κι ἀνεπαισθήτως γίνονται ὁδὸς πρὸς ἁμαρτίαν.

Φιλοσοφώντας ἀδιάκοπα ὁ Γέρων Ἰωάννης
καὶ διαπιστώνοντας ὅτι «ματαιότης ματαιότη-

των τὰ πάντα ματαιότης» (Ἐκκλ. 1', 2), στὸ ποίημά του «Μάταια ἢ κακά» ἀναφέρει, μιλώντας ταπεινὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐκτὸς ἀπὸ λίγα καλὰ ποὺ κάνει στὴ ζωὴ του, τὰ περισσότερα ἢ εἶναι μάταια ἢ τὸν κάνουν νὰ μετανοιώνει γι' αὐτά:

“Ὅσα εἶδα κι ὅσα ἔκανα στοῦ βίου μου τὸν χρόνο, γι' ἄλλα εἶπα: «εἶναι μάταια», γιὰ ἄλλα: «μετανοιώνω». Μ' ἂν ἔκανα κάνα καλό, στ' ἀλήθεια, ἀπ' τὴν ψυχὴ μου, μόνον γι' αὐτὸ «κάτι ἔκανα», λέω, «εἰς τὴν ζωὴ μου».

Συμβουλευόντας τέλος κάποιο μοναχό, γιὰ νὰ μὴ δώσει «εἰς σάλον τὸν πόδα» (Ψαλμ. 120, 3) του καὶ νὰ μὴ περιπέσει σὲ ραθυμία θανατηφόρα, γιὰ τὴν ὁποία δὲν ὠφελεῖ νὰ μετανοιώσει, ὅταν ἔλθει ὁ θάνατος, γράφει:

“Ὅταν τὸν χρόνο ἄδικα ἀφήνεις τὰ περνᾶει, μὴ λησμονεῖς, ὅ,τι ἔχασες πὼς πίσω δὲν γυρνᾶει. Γι' αὐτὸ, τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς ἢ κάθε μιὰ σπατάλη εἶναι ἀπώλεια βαριά, σὰν 'κείνη δὲν εἶν' ἄλλη. Διαβαίνεις μόνο μιὰ φορὰ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου· σκέψου το αὐτὸ, φίλε, καλὰ κι ἐντὸς σου μόνος κλείσου. “Ἄν, ὅ,τι πρέπει νὰ γινεῖ στὸ δρόμο, αὐτὸ δὲν γίνει, τί τ' ὄφελος, ἂν δάκρυα αἰώνια κανεῖς χύνει;

Ἄδελφοί μου, δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι κάθε στιγμή τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας εἶναι ἀνεπανάληπτη καὶ ὀφείλουμε νὰ ἐξαγοράζουμε τὸν καιρὸ μὲ τὴν προσευχή. Πολλὲς φορές, ὅμως, ἐνῶ προσευχομεθα, δὲν λαμβάνουμε, δὲν

βρίσκουμε ανταπόκριση. Τὸ ταμεῖο τῆς Χάρι-
τος δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἐκβιάσουμε. Ὁ Κύριος
ἔχει στὰ χέρια Του τὸ κλειδὶ καὶ θὰ ἀνοίξει
νὰ μᾶς δώσει, ὅταν πρέπει. Ἡ Θεία Χάρις
εἶναι ἕνας πολὺ διακριτικὸς ἐπισκέπτης καί,
τὸ παραμικρὸ νὰ συμβεῖ, συστέλλει τὶς ἀκτίνες
της. Αὐτὴ μᾶς σηκώνει ψηλά, μᾶς θεώνει. Μό-
νοι μπορούμε νὰ σηκωθοῦμε ψηλά; Ὅχι! Πρέ-
πει κάποιος ἄλλος, ὑψηλότερος ἀπὸ ἐμᾶς, νὰ
μᾶς σηκώσει. Αὐτὴ εἶναι ἡ Θεία Χάρις. Ἐάν
ποτὲ μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεὸς νὰμποῦμε στὸν Πα-
ράδεισο, θὰ ἀπορήσουμε γιὰ τρία πράγματα:

Πρῶτα-πρῶτα, γιατί δὲν θὰ δοῦμε μέσα αὐτοὺς
ποὺ περιμέναμε νὰ δοῦμε.

Ἔπειτα, γιατί θὰ δοῦμε αὐτοὺς ποὺ δὲν περιμέ-
ναμε νὰ δοῦμε.

Καί, τέλος, θὰ ἀπορήσουμε πῶς τὸ ἔλεος τοῦ
Θεοῦ μᾶς ἀξίωσε κι ἐμᾶς αὐτῆς τῆς εὐτυχίας!

Ὁφείλουμε, λοιπόν, νὰ συστήνουμε σὲ ὅλους
νὰ μὴ χάνουν τὸν καιρὸ τους. Κάθε στιγμή τοῦ
χρόνου πρέπει νὰ μᾶς εὐρίσκει εἴτε στὴν προ-
σευχή, εἴτε στὴν κατὰ Θεὸ ἐργασία, σὲ διαρκὴ
ἐπιδίωξη τοῦ ἁγιασμοῦ μας.

Ὁ χρόνος τρέχει. Ὅλα παρέρχονται καὶ σβή-
νουν. Ἐνας μόνο μένει στοὺς αἰῶνες: Ὁ Χρι-
στός μας· καὶ μαζί του «ὁ ποιῶν τὸ θέλημα
Αὐτοῦ» (Α' Ἰωάν. β' 17). Ὁ χρόνος κυλάει, ἀλλὰ
ἀφήνει πίσω τὰ σημάδια του. Ὁ χρόνος καὶ μᾶς
μεγαλώνει καὶ μᾶς μικραίνει. Ὅσο αὐξάνονται

τὰ χρόνια τῆς γήϊνης ζωῆς μας, τόσο φθίνει ὁ χρόνος πού μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ χρόνος καὶ μᾶς φθείρει καὶ μᾶς ἀνακαινίζει. Φθορὰ εἶναι τὸ γήρας, οἱ ἀσθένειες, οἱ πόνοι. Ἀνακαινίση ἢ μετάνοια, ἢ πνευματικὴ ὠριμότητα, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῇ ἡμέρα» (Β' Κορ. δ' 16). Γι' αὐτὸ ἐπιγραμματικὰ ἄς τονίσουμε ὅτι τὸ χθές, ὅσο ἐπαχθές κι ἂν εἶναι, ὁ Χριστὸς τὸ ἀλλάζει. Τὸ σήμερα, ὅσο ἀγχώδες κι ἂν εἶναι καὶ δύσκολο καὶ ἔμπονο, ὁ Χριστὸς τὸ μεταποιεῖ σὲ ἀγώνα ὠραῖο, σὲ ζυγὸ χρηστὸ καὶ ἐλαφρύ. Τὸ αὔριο, ὅσο θολὸ κι ἂν εἶναι, τὸ μετατρέπει Αὐτὸς σὲ ἐλπιδοφόρο. Ἄς εἴμαστε, λοιπόν, ἀδελφοί μου, πάντοτε κοντὰ στὸ Χριστό μας, τὴν ὄντως ἀγάπη, καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας ἄς μὴ λησμονοῦμε τὰ λόγια μεγάλου συγχρόνου Γέροντος, ὅτι πρέπει τῇ ζωῇ μας νὰ τῇ θεμελιώνουμε στὸ τρίπτυχο πού ὀδηγεῖ στὴ σωτηρία καὶ πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ζῶσα πίστη, βεβαία ἐλπίδα καὶ ἐνεργὸ ἀγάπη.

Αὐτοσχέδιος
Καθημερινὴ Προσευχὴ
ἔρειρησμένη εἰς αἰτήματα
τοῦ ὁσίου Ἰωάννου,
τοῦ Δομβοῖτου

Κύριε φιλόνηρωπε καὶ παντελεῆμον,
ὁ ἀνατέλλων τὸν ἥλιόν Σου ἐπὶ πο-
νηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχων ἐπὶ δι-
καίους καὶ ἀδίκους, ὁ παρέχων ἐνὶ ἐκά-
στῳ τὰ πρόσφορα πρὸς τὸ συμφέρον
τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὁ διδοὺς ἡμῖν ζυγὸν
σύμφωνον ταῖς ἡμῶν δυνάμεσι καὶ βοη-
θῶν ἡμῖν ὡς μόνιμος Κυρηναῖος ἐν τῇ
τοῦ ζυγοῦ ἡμῶν ἄρσει, ἐφ' ὅσον ἄνευ
Σοῦ οὐ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν, Αὐτός,
εὐσυμπάθητε Λόγε τοῦ πανοικτίρμονος
Θεοῦ, τοῦ Ὑψίστου, δὸς ἡμῖν ὑγίαιαν
μᾶλλον ἢ πλοῦτον, σύνεσιν ἢ εὐφυΐαν,
ἀξίαν ἢ ἀξιώματα, ἀρετὴν ἢ γνῶσιν,
ὑπομονὴν καὶ ἀνοχὴν ἢ κοσμικὰς ἐπιτυ-

χίας καὶ ἐπιδόσεις, τάλαντον ἢ ἐπαίνους, ἐσωτερικὴν κάθαρσιν ἢ ἐξωτερικὴν λαμπρότητα καὶ ὑπεροχήν, περισυλλογὴν ἢ τιμὰς καὶ διακρίσεις, αὐτοκυριαρχίαν ἢ ἐπιβολήν, ἐμβάθυνσιν καὶ κατανόησιν προβλημάτων ἢ εὐφράδειαν καὶ ῥητορίαν, ἀρρέυστους ἢ ῥευστὰς ἐπιθυμίας, ἀφάνειαν ἢ ὑπολήψεις καὶ ἐκτιμήσεις, ἐσωτερικὴν γαλήνην ἢ ὑψηλὰς τρικυμιώδεις θέσεις, ἐλπίδα μελλόντων ἢ παροῦσαν εὐμάρειαν. Δίδαξον ἡμᾶς, Κύριε, Κύριε, τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου τὸ Ἅγιον καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ἐφευρίσκειν τρόπους ἀγαπητικῆς ἐκφράσεως πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, τοὺς κάμνοντας, ἐμπεριστάτους, τρυχομένους, ποντουμένους, ἐν ἀγνωσίᾳ κειμένους καὶ πάντας τοὺς κυλινδουμένους τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα διὰ τοῦ ἡμετέρου παραδείγματος λυτρώσωμεν αὐτοὺς τῆς δικαίας Σου καὶ φοβερᾶς ἀπειλῆς καὶ προκαλοῦντες ἐν οὐρανῷ πανήγυριν τῇ αὐτῶν μεταστροφῇ ἀκούσωμεν τῆς μακαρίας φωνῆς Σου· «*Εὖ δοῦλε, ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου Σου!*»!